

udržovací povinnosti úplně ve shodě se zákonem, zejména když je nesporné, že není tu zvláštního likvidního titulu právního, jenž by k udržování rybníka zavazoval osobu třetí.

Žal. úřad uložil však na základě § 44 vod. zák. majiteli rybníka opravu hráze a splavu rybníka toho nikoli z té příčiny, že by poruchami na rybníčních zařízeních byly dotčeny zájmy veřejné, nýbrž učinil tak v zájmu dnešní súčasťné strany jako majitele mlýna ve Z. Obsah zákonné udržovací povinnosti vymezen je v § 21 vod. zák. Podle tohoto ustanovení sluší povolená vodní díla — a vzhledem k předpisu § 102 odst. 2 vod. zák. i t. zv. staré stavy — udržovati tak, aby . . . »jiné užitky bez potřeby nebyly obtěžovány nebo zkracovány, a aby se vodou neplýtvalo.« Hledíc ke kompetenční normě § 75 vod. zák. dlužno právy, jejichž ochrana je předpisem § 21 vod. zák. zaručena, rozuměti toliko práva ve vodním zákoně založená a vodním zákonem chráněná, tedy jen práva ve smyslu vod. zákona. V daném případě však dovolávala se súčasťné strana v řízení správním jako zdroje svých práv na přítok vody z rybníka na svůj mlýn jednak smlouvy z 1. května 1767 o dobrovolném záprodeji a koupi na mlýn, patřící nyní súčasťné straně, jednak soukromého pravoplatného závazku z 9. července 1879 resp. ze 17. září 1887 o vyvazení emphyteutických závazků na mlýně súčasťné strany váznoucích, tedy vesměs titulů práva soukromého. Oprávnění založené na titulu soukromoprávním nelze však podle toho, co bylo právě řečeno, klásti na roveň »užitkům«, jež předpis § 44 vod. zák. chrání a jež úřadům vodoprávním chrániti přísluší. Otázkou, zda právo súčasťné strany na přítok vody z rybníka st-lova nemá snad také povahy oprávnění vodoprávního, což by vzhledem k ustanovení § 102 vod. zák. v »starých stavech« bylo myslitelné, žal. úřad se nezabýval, vycházejí patrně z mylného právního názoru, že okolnost tato nemá pro otázku zákonné udržovací povinnosti právního významu.

Ježto však předpokladem použití předpisu § 44 vod. zák. je — poněvadž o ochranu veřejného zájmu neběželo — právě vodoprávní původ a povaha »užitků« dnešní súčasťné strany, na jejichž ochranu nař. udržovací rozkaz byl vydán, a ježto nebylo zjištěno, že předpoklad tento je splněn, je skutková podstata nař. rozhodnutí neúplná, bylo nutno rozhodnutí toto zrušiti a to podle § 7 zák. o ss., poněvadž opomenuté zjištění zmíněného předpokladu vodoprávní udržovací povinnosti st-lovy patrně bylo způsobeno mylným pojetím předpisu § 44 vod. zák.

Č. 10.258.

Š k o l s t v í: Následky trojího bezvýsledného napomenutí daného vydržovatele církevní školy podle § 15 zák. čl. XXXVIII:1868 pro nedostatečné vypravení školy (budovy školní) nejsou vyloučeny ani tím, že příslušný úřad nevyřídil žádost vydržovatele školy za prodloužení lhůty dané k odstranění nedostatků, ani tím, že vydržovatel učinil přípravy k odstranění nedostatků těch.

(Nález ze dne 11. ledna 1933 č. 57.)

Prejudikatura: Boh. A 8799/30, 9307/31.

Věc: Dr. Pavel J. v T. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o vydržování římsko-katolické školy v J.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Po trojím bezvýsledném vládním napomenutí uděleném ve smyslu § 15 zák. čl. XXXVIII:1868 řím. kat. biskupskému ordinariátu v Trnavě jako církevní vrchnosti řím. kat. školské stolice v J., odňal referát min. škol. nař. rozhodnutím právo udržovati veřejnou ludovou školu v J. vydržovatele školy a zastavil další poskytování zálohy na počitky dvěma učitelským silám této školy, poskytované vzhledem na ustanovení § 45 učit. zák. č. 104/26 na účet vydržovatelky školy. Proti tomuto rozhodnutí jest podána stížnost, o níž uvážil nss toto:

Nejprve bylo se mu zabývati námitkou stížnosti, že žádost řím.-kat. školské stolice za prodloužení lhůty připojené k třetímu vládnímu napomenutí dlužno považovat za přijatu, neboť prý jednak nedošla výslovně zamítavá odpověď, jednak žal. úřad po uplynutí této lhůty žádných kroků nečinil. Byla-li by tato námitka uznána důvodnou, pak odpadl právní podklad pro odnětí práva vydržovati školu a zastavení záloh na počitky učitelů, neboť pak by běžela lhůta dále. Než nss neuznal námitku tuto důvodnou.

Zák. čl. XXXVIII:1868 neobsahuje předpisu, že by průtah v dalším postupu po bezvýsledném uplynutí lhůty k napomenutí připojené — byl-li průtah zaviněn úřadem — měl za následek prodloužení této lhůty. Také okolnost, že žádost za prodloužení lhůty nebyla výslovně zamítnuta, nezakládá při nedostatku příslušné normy domněnky, že bylo žádosti vyhověno. Za tohoto právního stavu nepotřeboval se nss zabývati otázkou, zda výměr žal. úřadu z 27. února 1929, podle kterého žal. úřad neshledal důvodu, aby lhůta byla prodloužena a tedy žádost za prodloužení lhůty výslovně zamítl, byl st-li doručen.

V dalším obsahu stížnost nepopírá, že žal. úřad jest v zásadě oprávněn po trojím bezvýsledném napomenutí vysloviti zánik práva církve, vydržovati školu a odejmouti státní podporu pro učitele této školy. Stejně nepopírá stížnost, že proti trojímu vládnímu napomenutí nenastoupila církevní vrchnost v čas cesty stížností na nss. Stížnost jenom vytýká, že nař. rozhodnutí odporuje ustanovením zák. čl. XXXVIII:1868 proto, že v daném případě není předpokladů, na které váže zákon právo úřadu odejmouti církvi právo vydržovati veřejnou školu, stížnost tedy míní, že si žal. úřad vyložil nesprávně smysl ustanovení zákona.

Stížnost uvádí, že se řím. kat. školská stolice v J. ihned po prvním vládním napomenutí spolu s obecním zastupitelstvem, které hradí náklady na vydržování školy, usnesla rozšířiti církevní školu přístavbou jedné učebny, byl vypracován plán a rozpočet, ale jejich schválení trvalo delší dobu, bez nich se stavět nemohlo a zatím došlo třetí vládní napomenutí. Po jeho doručení žádáno za prodloužení lhůty, avšak odpověď nedošla, ale také žádné další opatření se strany žal. úřadu nebylo učiněno. Než obecní zastupitelstvo začalo činiti překážky rozšíření církevní školy a usneslo se na stavbě nové obecné školy; usnesení toto bylo ovšem zrušeno, ale přece způsobilo odklad rozšíření církevní školy. Po odstranění překážek přistoupilo obecní zastupitelstvo na návrh roz-

šíření církevní školy a usnesení to bylo okresním výborem schváleno a není tedy překážky, aby se se stavbou započalo. Z toho vyvozuje stížnost, že školská stolice chtěla vyzvání žal. úřadu vyhověti, neboť podnikla vše, čeho bylo potřebí, dále že školská stolice byla také s to požadavkům zákona vyhověti, neboť se posarala o hrazení nákladu obcí za schválení okresu, ale že okolnosti od ní nezávislé způsobily, že ne učinila v čas zadost vyzvání žal. úřadu. Stížnost má za to, že tato nemožnost ležící v okolnostech na vůli st-lky nezávislých vylučuje použití ustanovení zák. čl. XXXVIII:1868.

Než nss již v nál. Boh. A 8799/30, 9307/31 a jiných dovodil, že následky trojího bezvýsledného napomenutí vydržovatele církevní školy ludové nejsou vyloučeny již tím, že vydržovatel školy učinil přípravy k odstranění vytýkaných nedostatků, nýbrž že zákon ukládá církvi, která míní vydržovati nebo již vydrží veřejnou školu církevní, v § 11 zák. čl. XXXVIII:1968 imperativně a bez výhrady povinnost splniti podmínky v zákoně uvedené, neuváděje žádného důvodu liberačního, pro který by mohla církev býti zmíněné povinnosti sprostěna. Nemožnost splniti podmínky v zákoně uvedené nemá tedy za následek, že by církev mohla školu založiti nebo ji vydržovati, aniž jest podmínkám zákona vyhověno.

Č. 10.259.

Honební právo (Čechy): * Nabyli-li výměr okresního úřadu, kterým tento úřad běře na vědomí pronájem společenstevní honitby, právní moci, není okresní úřad již oprávněn, dospěje-li později k jinému hodnocení daných okolností (§ 13 čes. honeb. zák.), výměr svůj z moci úřední odvolati a pronájem zrušiti, leč by tu byly podmínky obnovy řízení.

(Nález ze dne 12. ledna 1933 č. 21.206/32.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 6727/1927.

Věc: František Š. a spol. v B. proti zemskému úřadu v Praze o pronájem společenstevní honitby.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Ve schůzi z 20. dubna 1929 usnesl se výbor honebního společenstva v B. pronajati společenstevní honitbu b.-skou na období ode dne 1. února 1929 do dne 31. ledna 1935 z volné ruky Miloslavu J., rolníku v B., za pachtovné 4.000 Kč ročně. Starosta řečeného výboru honebního společenstva oznámil přípisem z 20. dubna 1929 uvedené usnesení okresnímu úřadu (zastupitelstvu) v Českém Brodě, žádaje, aby pronájem byl vzat na vědomí podle § 23 čes. zák. hon. Okresní úřad v Českém Brodě výměrem z 10. června 1929 ve smyslu § 23 čes. zák. hon. vzal na vědomí pronájem zmíněný, o čemž byl uvědoměn dne 14. června 1929 honební výbor v B.

Dne 1. října 1929 podali členové honebního společenstva v B. František Š. a spol. stížnost k okresnímu úřadu v Českém Brodě, v níž brojili proti usnesenímu způsobu pachtovního zadání společenstevní honitby,